



Picot garser gros buscant menjar.

EMILI GIMÉNEZ > FOTOS

La Cerdanya, un fil musical que t'endinsa pels seus racons i que acoloreix les estacions que recauen en el sac vidriós de sorra. Passejar-la permet sentir la seva ànima i convida a viure amb elegància ferotge l'alè de serenor vital. Indret que toca melancolia i que, alhora, obvia la tristesa. I deixa pas a la melodia de la natura. Un cosmos de contrastos paisatgístics. Una vall àmplia i oberta, que amaga singularitats i disculpa el silenci. Una discreció polida que es deixa veure, i que s'omple de soroll amb l'arribada dels forasters. Una terra de vinguts i benvinguts.

El Cadí es fon en música coronant per un vèrtex la Cerdanya. Protagonista indiscutible de la posta de sol més estètica i prodigiosa. Un blanc impecable, rosat

pel sol de mitja tarda. Un sostre blavós degradat al préssec d'estiu. Màgia que precedeix el gèlid hivern, amb la seva neu glacial, pura i brillant que *dentineja* i s'imposa en alçària. Una serra majestuosa i penetrant en la mirada i el vertigen del pols del seu cor.

Però la balada canvia d'escenari, eleva el volum amb consciència quan aterra a les venes de la Tossa. On bombeja l'atracció a aquest paratge. Una passió per molts, un sobresalt tenyit de por per altres, una mostra de coratge i caràcter per tots ells: l'esquí. Un esport altament *guionitzat*, que apropa la pollució a la regeneració cel·lular oxigenada. Una reunió de persones avalades per l'exili del deliri.

Les notes d'un himne a la bellesa i la cortesia. Boscos de tardor, ataronjats i amargs. Humits, relliscosos i



Contrast de vermells i blaus a la plana cerdana.

LAIA ESCOIN > TEXT

plens de criatures incertes i desconegudes, tot i que no llunyanes. Forest intrèpid del color de les ampolles que creuen mars i que respiren saviesa. Arbreda que presència els animalons que fixen les pupil·les pregant noblesa; muflons, isards, esquiroles, picots, guineus, tots componen un ritual perquè la inhòspita vall abandoni el desert i deixi pas a les ales, els pics o els corns.

Religió patrimonial, la d'aquest ecosistema de claus musicals. Com els pobles que envolten aquest cantó, plens d'història viva. El Castellot, un jaciment emmurallat a Bolvir, terra de pacífics i guerrers, conqueridors exòtics de cocció monumental. Seu d'orígens ceretans, de pobladors ibers, d'avenirs gironins, bressol de Catalunya. Allà on amb la distància penetra la faula màgica, el nuvolat principi d'un conte. Allà on la fantasia en-

cantada relata que fa milers d'anys els habitants creaven esperança i supervivència.

Un concert de fusta que embriaga amb olors aquesta banda de figures esveltes. Racons d'aspreses, d'esquerdes que guarden secrets ancestrals. Ancians que orquestren els verbs del romanç de les petjades d'aquesta Cerdanya solitària i valenta. I el Segre, una dansa; la de la llum que filtra les aigües cristallines que germinen amb eminència als cims. Intèrpret essencial en aquest espectacle. Nissaga de tota la Cerdanya. Rius i llacs, que ponderen els pobles, les cases, que emmarquen muntanyes. La vida d'aquesta vall esperada, estimada, i simfònica.

Laia Escoin



Bolvir, estampa de poble cerdà a l'hivern.



Les Bulloses, al pla dels Avellans. Contrast d'aigües estancades i neu.





Un esquirol al bosquet, serè en el seu àmbit.



Cries d'isard resguardant-se del fred.



Flor de pi roig.



Un mufló al Passet (Portè).



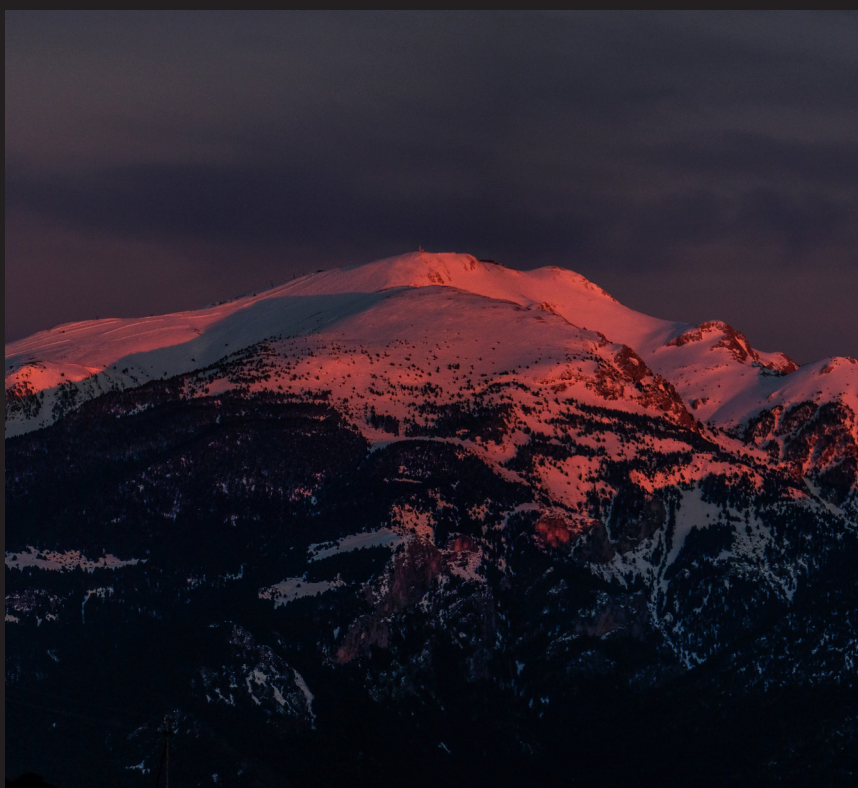
Cavalls a Ventajola enmig d'una tempesta de neu.



Claror entre el boscatge de Masella.



Gorges del Segre al seu pas per la vall de Llo.



Posta de sol a la Tossa.